

Kouzelný čajový kotlík.

V budhistickém chrámě Morinži, v kraji Kocuké, žil kdysi velmi starý kněz. Žil životem čistým a svatým, a jedinou jeho radostí a zábavou bylo čanoju, čili obřad upravení čaje.

Proto měl rád pěkné čajové nádoby. Jednoho dne si vyšel na procházku a zastavil se u obchodu se starožitnostmi, kde byl vystaven velmi pěkný a umělecky provedený kotlík na čaj. Líbil se mu tak velice, že si jej koupil a odnesl domů.

A ještě téhož večera si postavil nový kotlík na oheň v hibači a zíral na něj v údivu tak dlouho, až se jeho oči unavily a zavíraly se k spánku. Sedě na podušce, opíral se rukama o nízký stoleček před

sebou: a na ten konečně klesla jeho stará, oholená hlava a stařeček usnul pevným spánkem.

A tu se stalo něco podivného: kotlíku narostly čtyři nožky a ocas, pak se ukázala chlupatá hlava a nyní hups dolů! a už to skákalo po jizbě. Zdola to vypadalo jako jezevec a na hřbetě to mělo kotlík — takový podivný netvor to byl.

Stařeček však pevně spal a nic neviděl ani neslyšel. Avšak ve vedlejší jizbě byli právě tři novicové. Ti uslyšeli podezřelý šramot a pootevřeli dveře, aby se podívali, co to je. A hle: jezevec-kotlík tu tančil a poskakoval jako divý.

Všichni se dali do křiku: „Skřítek! Skřítek!“ a vběhli dovnitř a třásli stařečkem, který dosud pevně spal, volajíce:

„Vstávej, mistře! Hle — co se tu děje!“

„Nu — copak — copak? Copak tu děláte? Co tak křičíte?“ Stařeček se pomalu probíral z dřímot a mnul si oči. A než se zcela probral, stál kotlík už zase na hibači tak klidně a pokojně, jako by docela nic nebyl provedl.

Novicové byli vyhubováni — stařeček uvěřiti nechtěl a nechtěl. Ale trochu mu to přece vrtalo moz- kem. Poslal novice spát a umínil si, že kotlík vy- zkouší. Přiložil na hibači dřevěné uhlí a hodně to vějířem rozfoukal. Potom nalil do kotlíku vody a po- stavil jej na velký oheň.

A tu, sotva přišla voda do varu, vykřikl kotlík bolestně:

„Ajaj — to pálí, to pálí!“ A již byl dole.

Nyní se stařeček hrozně ulekl a začal volat:
„Pomoc! Pomoc!“

Stařečkův křik probudil novice. Ale sotva přispě- chali na pomoc, stál kotlík už zase klidně na hi- bači, jako by nic nebyl provedl.

Všichni byli nyní tak zmateni, že nevěděli, co je skutečnost a co je klam. Jeden novic vzal hůl a vší silou tloukl do kotlíku, křiče:

„Teď se na to podívám, je-li v tobě život nebo ne!“

Ale kotlík nic. A jizbou se rozléhaly jenom ko- vové zvuky.

Stařečka to nyní velmi mrzelo, že takovou věc koupil. Ale příštího rána mu pomohla náhoda. Ko- lem chrámu šel obchodník se starožitnostmi a ptal se, nemají-li tam něco na prodej. A starý bonz se hned rozhodl, že kotlík prodá.

Starožitník prohlížel kotlík se všech stran a na

oko dělal, jako by o něj mnoho nestál, ač se mu hned velice líbil. Chtěl jej však dostatí hodně lacino. Brzo se však dohodli, neboť stařeček mnoho nežádal. Chtěl se kotlíku pouze zbavit.

Obchodník byl rád, že uzavřel tak výhodnou koupi a doma se nemohl pohledu na krásný kotlík ani nabazit. Ale v noci se probudil a zdálo se mu, že slyší jakýsi šramot. Pozvedl hlavu, otevřel oči a — jaké leknutí! Jezevec-kotlík hopkoval po jizbě...

„Skřítek! Skřítek!“ křičel muž ustrašeně.

„I jen se neboj,“ těšil ho kotlík. „Nejsem skřítek — jsem kouzelný kotlík a jmenuji se Bunbuku Čagama. Budeš-li na mne hodný, přinesu ti štěstí... Ale nesmíš do mne tlouci holí. To mně udělali včera a to hodně bolelo.“

„Ne, to nebudu,“ sliboval muž. „Chceš-li, uložím tě do pěkné krabice a tam se ti nic nestane.“

„To nechci,“ bránil se kotlík. „Víš, já mám rád život, právě jako ty. Rád se dobře najím a napiji. A také jsem rád vesel. Ale zadarmo od tebe nechci nic. Povím ti, jak vydělám dost peněz pro nás oba. Avšak — mám hlad. Nemáš tu něco k jídlu?“

Muž snesl hned vše, co mohl v domě naléztí a Bunbuku Čagama se pustil chutě do jídla. Pak si zapálil dýmčičku a bafaje spokojeně začal hovořit:

„Ty ani nevíš, co vše dovedu. Umím všelijaké kouzelnické kousky. Létám a tančím ve vzduchu, chodím po laně a provádím různé jiné kousky. Tedy hned zítra se dáme do práce: půjdeš se mnou kramem a budeme pořádatí představení.“

A tak učinili. Brzo se po celé zemi povídalo o kouzelném kotlíku. Bunbuku Čagama byl pozván i k samému mikadovi a velice se líbil všem princům i princeznám.

Starožitník potom tak zbohatl, že již nemusil obchodovat. A Bunbuku Čagama se konečně také unavil a přál si klidu. Vzal si tedy svůj podíl na bohatství a dal se donéstí do chrámu Morinži, kde byl uctíván jako bůh čajových kotlíků.

